

Περιοδικό ANTI

15 Ιουνίου 2001

Γρηγόρης Ιωαννίδης

Μ' αγαπάς; Από την ομάδα Νοητή Γραμμή στον Άδειο Χώρο του Εθνικού. Ο Ιούνιος είναι τελικά για το ελληνικό θέατρο ό,τι είναι ο Αύγουστος για την ελληνική πολιτική. Ανάμεσα στον θεατρικό χειμώνα και στην Επίδαυρο δυσεύρετες είναι οι στιγμές εκείνες όπου ο ρέκτης των θεατρικών πραγμάτων ανταμείβεται για την επιμονή του να παρακολουθεί ιδροκοπώντας αργοπορημένες καλλιτεχνικές προσπάθειες σε κλειστές αίθουσες. Μια τέτοια ανταμοιβή υπήρξε σαφώς το Μ' αγαπάς; (Do you love me?) στον Άδειο Χώρο του Εθνικού Θεάτρου από την ομάδα Νοητή Γραμμή.

Η παράσταση των νέων παιδιών της Νοητής Γραμμής ήταν όχι τόσο μια ευχάριστη έκπληξη (τουλάχιστον για όσους είχαν παρακολουθήσει την αξιόλογη παράσταση της ομάδας Heart πριν από δυο χρόνια πάνω σε κείμενα των Ντέιβιντ Μάμετ και Άλαν Μπένετ με τους ίδιους βασικούς συντελεστές) όσο μια αισιόδοξη επαλήθευση.

[...] Η παράσταση που δίδαξε η Όλγα Ποζέλη ήταν γεμάτη από ουσιώδη (και όχι εφετζίδικα!) σκηνοθετικά ευρήματα. [...] Πρέπει στην παράσταση να υπάρχει ένας σταθερός άξονας ανάλυσης, ένα σκηνοθετικό πλαφόν, πάνω στο οποίο η σκηνοθεσία δομείται. Το ευτύχημα στην περίπτωση του Μ' αγαπάς; είναι ότι αυτό το πλαφόν, αυτή η κεντρική ιδέα, υπήρχε, τέθηκε σωστά και σωστά υπηρετήθηκε.

Η παράσταση στηρίχθηκε στην κίνηση των ηθοποιών - στηρίχθηκε, καλύτερα, στην αυτόνομη, αντιθετική συχνά, γλώσσα του σώματος. Τα σώματα των ηθοποιών του Μ' αγαπάς; μιλούσαν. Μιλούσαν με τη δική τους αγωνία, τη δική τους καταπίεση, με το δικό τους βουβό αλλά ειλικρινές παιχνίδι. Κοντά στο βαθιά υποκριτικό και, γιατί όχι, διεφθαρμένο παιχνίδι του λόγου, και των σχημάτων του, τα σώματα πάλλονταν, ζωντανεύοντας ανάγκες και επιθυμίες που έχουν από καιρό ξεχαστεί.

Αρκεί μονάχα να δει κανείς πώς αποδίδουν οι δύο ηθοποιοί τον ερωτικό «χορό» σε κάποια στιγμή της παράστασης (η ωραιότερη ερωτική σκηνή που είδα φέτος) για να δώσει δίκιο στον ενθουσιασμό μου για την σκηνοθεσία της Όλγας Ποζέλη, τη δουλειά της Ρούλας Κουτρομπέλη στη χορογραφία και τη βοήθεια του Ηλία Τσάκωνα στην κινησιολογία.

Όλοι οι ηθοποιοί ήταν θαυμάσιοι. Ο ρόλος του Γιώργου Κατσίγιαννη (Πατέρας) και της Δέσποινας Νικητίδου (Μητέρα) ήταν να παρουσιάσουν τον παραλογισμό των ανθρωπίνων σχέσεων, με την αμεσότητα του βιώματος -

έργο καθόλου εύκολο, αν σκεφθεί κανείς ότι έπρεπε να έπρεπε η αμεσότητα αυτή να μην επισκιάζει ταυτόχρονα τον αρχετυπικό ρόλο του ζευγαριού. Η ειρωνική στάση του Ψυχιάτρου Γιάννη Υφαντή, η ανικανότητα της ψυχανάλυσης να αποδώσει πέρα από το σχήμα και την ερμηνεία τον εφιάλτη του παραλόγου, εμπειρείχε μια κρυφή όσο και ουσιώδη παράμετρο προσφοράς. Ο ρόλος του Υφαντή κατά κάποιον τρόπο επιβεβαίωνε τη σημασία του όλου εγχειρήματος, εφόσον η τέχνη (το θέατρο, η παράσταση) φάνηκε για μια ακόμη φορά αξιότερη να δείξει αυτό που η επιστήμη (η κλασική ψυχανάλυση) κρύβει ονομάζοντάς το.

Άφησα για το τέλος το κύριο ζευγάρι, του Γιου (Χάρης Μπόσινας) και του Κοριτσιού (Όλγα Ποζέλη). Έδωσαν στην ποίησή τους μια σπουδαία αμεσότητα και στο ρεαλισμό τους μια κρυμμένη ανάσα ποίησης. Χώρια που αποτέλεσαν οι δυο τους ένα από τα ερωτικότερα φετινά θεατρικά ζευγάρια (γιατί αυτό έχει γίνει πλέον τόσο σπάνιο στους νέους ηθοποιούς;) Αναμφισβήτητα πρέπει οι ηθοποιοί της ομάδας αυτής να τεθούν στο κέντρο της προσοχής μας στο μέλλον.

Συμπερασματικά; Με το Αγαπητή Έλενα στην αρχή περίπου της χειμερινής σεζόν και το Μ' αγαπάς; στο τέλος της μπορεί κάποιος να μείνει ήσυχος για το σκηνικό μέλλον του θεάτρου μας.